

Eren

FÖLDRAJZ

Eren Hercegség

Terület: 216 000 négyzetmérföld (É-D ~500 mérföld, K-Ny ~650 mérföld)

Népeség: 5 550 000 fő, fontosabb városok: Eren (120 000 lakos), Raveen (40 000 lakos), Masgar (30 000 lakos), Ganelaren (22 000 lakos)

Átlagos népsűrűség: 26 fő/négyzetmérföld

Államforma: hercegség

Lakosság: erv, törpe

Nyelv: erv

Vallás: a pyarroni és a törpe pantheon tisztelete

Pénznem: korona

Domborzati és természeti adottságok

Eren a szelíd dombvidékek és vadregényes hegyek országa. A Traidlan-hegység sötét fenyveseit csak a folyó völgyekben pettyezik zöldellő irtásföldek és a sóbányák aknáí. A szürke hegyormokon télről maradt hófoltok és törpefenyő-bozótok tarkállanak; zerge, hiúz és az emberre is veszedelmes hópárduc járja ezt a vidéket. A vonulatot megszakító hágókat mintha késpenge metszette volna a hegyek kemény gránitjába. Délkelet felé haladva ellankásodik a hegylánc, hogy aztán a Kermir-puszták fűtengerébe olvadjon.

Eren hágói közül talán a leghíresebb a Traidlan-hegységet átszelő Gattor-hágó, ahol az ervek ősei először léptek az új haza földjére. Leszármazottaik mind a mai napig kegyhelyként tisztelik azt a sziklateraszt, ahonnan Deratho vezér először tekintett le a majdani Erenre.

A fiatal férfiak körében népszerű időtöltés a *waga*, ami nem más, mint felfújt marhabőr-tömlők meglovagolása a sebesen alázóduló hegyi folyókon. A játékot nyáron úzik, amikor a víz a dermesztőnél árnyalatnyival melegebb. A hideg vízből kikecmergők persze azonnal igényt tartanak valami szívmengető párlatra; amitől egyre merészebbek lesznek, így néhányuk számára a játék bizony csúf sebekkel, vagy éppen csonttöréssel végződik.

A hegyek félkaréjától közrefogott ország hol a nyugati mezőségek langyos esőiben fürdik, hol Tarin fagyos leheletét érzi. A telek hidegek és bő havazással járnak, a nyarak hol esősek, hol aszályosak Arel úrnő kedve szerint.

A folyók igen bővizűek és általában erős sodrásúak; a dombságokról kiérve azonban lelassulnak, kanyargóssá válnak, és kiterjedt mocsarakat alkotnak. Többségük a Selvába tart, mely vizüket hosszú út után a Mer'Daray-tengernek adja.

Az országot átszelő folyó mint sebes hegyi patak lép ereni területre, de Haonwellbe már széles árterekkel övezett folyamként ér, miután elnyelte a a Traidlan-hegységben eredő Vente és Thevlin vizét. Útja során átfolyik a fűz- és égererdők övezte Vagadhamon-tavon, amelynek vizei biztos megélhetést kínálnak a halászoknak. A tó északi partvidéke sűrűn lakott, déli részén viszont komor, néma lápvidék terpeszkedik.

A Selva-medencét régen sűrű bükk-, tölgy- és kőriserdők borították, melyek a favágók keze nyomán mára a hegyekbe szorultak vissza. Az erdőségek hajdan kiváló vadászterületeknek számítottak; nagy számban élt itt medve, bölény, szarvas, hiúz és farkas, melyek az ereni nemesek olthatatlan vadászszenvédéye miatt ma már ritkaságnak számítanak errefelé. A széles völgyek mezőségeit régen feltörték a földművesek ekéi, a folyók mentén húzódó dűsfüvű rétekből kaszálók és legelők lettek.

Történelem

Az egységes Erv Királyság széthullása Erent érintette a legsúlyosabban, hiszen területe az egykori királyság magja, fővárosa pedig az erv királyok székhelye volt. A későbbi századokban ereni uralkodók sora fáradozott azon, hogy újraegyesítse a hercegségeket – természetesen saját fősége alatt –, de próbálkozásaik mindmáig nem jártak sikerrel. Bár az egyesítés esélye szinte elenyésző, mégis vannak olyan politikai körök Erenben, amelyek feltétlen hívei az egységes erv állam megteremtésének, és titokban ennek megvalósításán mesterkednek.

A hercegséget ezirányú szándékai sokszor sodorták viszályba szomszédaival: három grófságot még az első évezred során elcsatolt Haonwelltől, de több háborút vívott Gianag és Erigow ellen is. A legsúlyosabb harcokra Baerre („Medve”) Migan (2237–2259) hercegsége alatt került sor. Az uralkodó meghódította Gianag délkeleti grófságait és vereségeket mért az erigowi hercegi hadra is, közben azonban oly mértékben meggyöngítette saját országát, hogy az a toroniak prédájává vált a VI. zászlóháborúban (2245–2253). Kisebb összecsapások azóta is történtek az erv utódállamok között, de ilyen mértékű ellentétekre nem akadt több példa.

A hercegség szinte állandó háborúságban áll a nyugati határvidékét veszélyeztető félvad törzsekkel,

Az ereni határvidéken legendás hősként tisztelik Salwia se Truiden úrnót, Margant örgrófjának hitvesét, aki P. sz. 2251-ben maroknyi fegyveresével és háza népével hetekig védte Eskgard várát a toroni csapatok sokszoros túlerejével szemben. A császári csapattest parancsnoka – a hasonló esetek elejét veendő – az ostrom után nyilvános kínhalálra ítélte. Helytállását számos emlékoszlop és dombormű örökíti meg a vár környékén. A Shuluri Mithrillveretes Évkönyvek szerint azonban mindez merő rágalom, hiszen mi sem áll távolabb Új-Kyria eszméjétől, mint a dicső hősök megalázása és kivégzése. A se Truiden úrnő körül kialakult legenda magva hazug koholmány, melyet az Északi Szövetség dalnokai Toron hírnevének beszenyezésére találtak ki. A Fekete Hadurak sima beszédű diplomatái soha nem mulasztják el, hogy ezt az ereniek szemére vessék, és állításukat általában többszorosított példával igazolják. Salwia se Truiden személyével kapcsolatosan azonban még ők sem tudnak, vagy talán nem is akarnak tényeket mondani; és amikor a legendás hősnő egy kései utódja, Sigerel se Margant végére akar járni a legendának, mindkét oldalon falakba ütközik...

akik ellen majd' minden évben kisebb-nagyobb büntetőhadjáratokat indít. Az elmúlt évszázadok legjelentősebb ilyen háborúja a Csonttörök ork törzse ellen folyt, akiket három év véres csatáiban űztek a toroni határok mögé (3478–3480). Eren fegyverforgatói emellett természetesen a zászlóháborúból is kiveszik a részüket: nemegyszer az ő helytállásukon múlt az Északi Szövetség sorsa. Így például a Lobogók XIII. háborújában már csak az ereni hadak utolsó egységei tartották magukat a toroni légiók ellenében, amikor megérkeztek az anuriai sárkánylovak. A háborús idők leteltek azonban Eren meglehetősen jó gazdasági kapcsolatban áll Toronnal és Abaszisszal, hiszen ez mindegyik félnek érdeke.

Eren az Északi Szövetség alapító tagja és erős bátyja. Jó kapcsolatot épített ki csaknem minden szomszédjával, de különösen Haonwellel. A kezdeti háborúskodás után rendkívül szoros szövetséggé érlelődött viszonyuk, amelynek alapja a gazdasági előnyökben és az Erigowval szembeni közös ellentétben keresendő. Erigowban mindkét hercegség vetélytársat lát: Haonwell a kereskedelem betöltött helye miatt neheztel rá, míg Eren számára a Szövetségben betöltött vezető szerepe és hatalmi ambíciói jelentenek kihívást. Eren és Haonwell már az Északi Szövetség létrejötte előtt kereskedelmi szövetségre lépett, létrehozva egy máig is működő – habár korántsem veszélytelen – utat, amely a hercegségeket Kahréval és a távoli Riegoy városállamokkal köti össze. Szintén közös vállalkozásuk a Déli Út megnyitása, amelyen a Quiron-tenger mellékével bonyolódik a kereskedelem. A kereskedelmi ügyletek főként a polgárosult Haonwellre hárulnak, míg a harcias ereniek a vad és elhagyatott vidékeken át vezető kalmárutak biztonságáról gondoskodnak. Ez utóbbi hercegség határmenti városaiban lehet felfogadni Észak legrátermettebb karavánkísérőit, és az ereniek gyakori nyugati hadjáratai is elsősorban a kereskedelem biztosítását szolgálják.

A hercegséget a kölcsönös féltékenység ellenére Erigowhoz is szoros kötelék fűzi, köszönhetően a két országot összekötő lovagi kultúrának. A nemzetek fölött álló lovagi eszmény háttérbe szorítja a hercegi dinasztiák egymás ellen feszülő érdekeit. Gianaggal kevésbé harmonikus Eren kapcsolata: példának okáért a legutóbbi zászlóháborút megelőzően is sor került köztük fegyveres összezőrdülésre. Ennek oka talán az lehet, hogy az ereni nemesség mindig is veszedelmes példát látott a gianagi közrendűek széleskörű szabadságjogaiban, és igen könnyen kapható a „pimasz, lázadó parasztok” ellen irányuló akciókra.

A hercegség lakóit ősi gyűlölség köti össze az elfekkel. Még a kevertvérűek is

Erenben az idők során számos becsmérő kifejezés tapadt az elfek nevéhez: így az „elf leány” szóval a sovány, vérbajos szajhákat az „elf virtus” kifejezéssel a gyáva megfutamodást, míg az „elf kert” fordulattal az elhanyagolt, tüskés-szúrós bozótot illetik az erv lovagok. Sirenar szülőtteit azonban nemigen érdeklik a percéletű népek gyalázkodó szavai. Ugyanakkor nem becsülik le az Eligor országában lezajló események jelentőségét, ezért igyekeznek a hercegi udvaron tartani a szemüket. Egyik kémüknek, egy ősóreg, az uralkodói lakosztály előtt nyújtózó juharfának azonban lassan kitelnek napjai, és az udvari kertész már a kivágását fontolgatja. Egy ősi szertartás segítségével lehetőség nyílna arra, hogy Sirenar e hű szolgáját megfiatalítsák – de ehhez öt elf vándornak kellene eljárni körülötte a Gyűrűk Táncát, pont a nyári napforduló idején, amikor lovagi tornát rendez a herceg udvarnagya...

kaphatnak néhány keresetlen megjegyzést, ha a hercegségen át visz az útjuk, de a Könnyűléptű Nép egy tisztavérű gyermekének felbukkanásakor egyenesen hajtóvadászatot hirdetnek a helybéliek. Persze a másik fél sem hagyja ennyiben a dolgot: időről időre bosszúsomjas elfek tűnnek föl Eligor birodalmában, akik képességeikhez mérten törlesztenek sérelmeikért, óriási felháborodást keltve a képmutató ereni nemességben.

A viszály oka egy majdnem évezredes, jellemzően emberi meggondolatlanság. A XXVIII. században az akkori ereni trónörökös, Baragon gróf – a figyelmeztető jelekkel mit sem törődve – kivágatott egy uscayha-ligetet, amivel a lehető legnagyobb szentséggyalázást követte el a helyi elfek szemében. Mivel a bocsánatkérés elmaradt, a *sereneyák* végeztek vele. Atyja, Oleseagon herceg mélységes haragra gerjedt, és haddal támadt az ereni elf kolóniákra, ám az erdők mélyén elrejtőzött hosszúéletűeket nem tudta maradéktalanul kézre keríteni. Bárhogyan is csitították az elf bölcsek az övéiket, a hajtóvadászatot követően egy Malliorszeka bosszút esküdt, és követői válogatás nélkül elpusztítottak minden udvarházat, falut és tanyát, nem sokra becsülve a kérészélűek amúgy is rövidre szabott idejét. A kilátástalan háborúságnak a masgariták vetettek véget: kitenyésztek egy félig-

meddig mágikus kopófajtát, amelyet az elfek sem kicselezni, sem elbűvölni nem tudtak, így a hercegi erdőjárók kiszoríthatták a Könnyűléptűek Népét Eren területéről.

A nyugati határvidéken portyázó orkokat hasonlóan gyászos hírnév övezi, ám udvari ork rokonaikat széles körben megbecsülik. A faj létrejötte is Erenhez köthető, hiszen itt, a se Harlekh grófok udvarában tevékenykedett az a névtelenségbe burkolódzó varázsló, akinek e fajt köszönheti Ynev. Ma számos nemesúr kíséretében szolgálnak udvari orkok, akik közül néhányan vitézségük révén nemesi rangra emelkedtek.

Az udvari orkok teremtését a bölcsek sokkal inkább tekintik fajtanemesítésnek, mint eredendően új faj megalkotásának. Melyre egyébként sem vetemednének az Északi szövetség varázstudói: túl sokszor kell megküzdeniük a káosz kori mágia által létrehozott torzszülött szörnyetegekkel ahhoz, hogy számukat újbakkal kívánják gyarapítani. Azzal is tisztában vannak, hogy az égi hatalmak könnyen megorrolnak azokra, akik halandó létükre belekontárkodnak a teremtés művészetébe.

Így hát nincsen semmi meglepő abban, hogy az udvari orkok igencsak hasonlítanak gro-ugoni rokonaikra, mind küllemükben, mind jellemük tekintetében. Mert bár intelligensebbek ez utóbbiaknál, és szaguktól nem futnak világgá a hátaslovak, azért ők is a Farkasszellem gyermekei; csak az ő csatlósházaik – azaz törzseik – a nemesi udvarok köré szerveződnek, és vadászcsapataikat a különböző fegyvernemek veterán osztagainak vagy testőrezredeknek nevezik az embernépek. Akik a sorozatos kudarcok után azzal a kiváltsággal is felruházták az udvari orkokat, hogy saját ügyeikben az ősi falkatörvényeikre épülő Csatlóskódex szerint ítékezzenek.

Társadalom és közigazgatás

Talán egyetlen ynevi országban sem találkozni annyi rátarti, rangjához és megszólításához kínosan ragaszkodó kurtanemeshez, mint Erenben: a hercegségben közel negyedmillió nemesi sarj él.

Valódi hatalommal csak a mintegy ötven, grófi (ekoss) vagy örgrófi (ronekoss) címmel felruházott család bír. Közülük is kiemelkednek az országnagyok (pres, presse), mely cím csak a herceg közeli rokonait és néhány különösen tekintélyes gróft-grófnőt illet meg. Ők mindössze tízen vannak, és mindannyian a Hercegi Tanács kiváltságos tagjai. A herceghez képest azonban még a főnemesi származékoknak is viszonylag szerények a birtokai és korlátozott a hatalma.

Nem tartoznak grófi fennhatóság alá a szabadvárosok, az egyházi birtokok és az embervadász-rendek területei, valamint a hercegi várak. Ez utóbbiak minden grófságban – főként a határvidéken – megtalálhatóak, és jócskán megerősített védművekkel, a herceg által kinevezett kapitánnyal, továbbá békeidőben is számottevő katonasággal rendelkeznek. A grófok hatalma természetesen a Vente-völgy és Kelet-Eren egybefüggő koronabirtokaira sem terjed ki.

Erenben évezredek hagyományai vannak az erős hercegi hatalomnak. Az ország lakóinak jó része szívében mindig is lojalis volt uralkodójához, nemeseinek pedig nincs akkora hatalma, hogy dacolhatnának a herceggel. Az Északi Hármak koronás fői közül Eligor rendelkezik a legnagyobb magánhadsereggel, a legjobban működő hivatali apparátussal és – a lakosság számához és az ország méreteihez képest – a legnagyobb jövedelemmel.

Az ereni „hercegi tanács” kifejezés jelentése kettős. Létezik egy gyakrabban ülésező szűkebb tanács és egy bővebb, amelyet általában csak évente egyszer hívnak össze. A szűkebb tanács tagjainak számítanak az udvari tisztségviselők, az országnagyok, a legfontosabb istenek főpapjai – azaz Kyel, Uwel és Darton érsekei –, valamint a Felső Lovagrend nagymestere és a Hadiakadémia

arkrektora. A bővebb tanácsba, mely a hercegi kincstárnak járó adókról hivatott döntést hozni, meghívást kapnak a grófok és az egyházmegyék vezetői is.

Eligor az elmúlt öt évben megpróbálta az *og deracot* uraló köznemességre támaszkodva tovább csökkenteni a főrendek befolyását. Nyilván a gianagi kormányzás rendje állt előtte példaként, amikor a

Eren hírnevét számos vitéz uralkodója öregbítette már, olyanok, mint II. (Kegyosztó) Lohalor, lovagi tornák bajnoka, vagy V. (Szikra) Sigerel, aki a legenda szerint Davalon alatt testőrségét veszítve egymaga vágta le a rárontó toroni vétesek századát. A jelenkorban mégis Eligor, a Kék Herceg tetteit és viselt dolgait emlegetik a legtöbben.

A 3604-ben trónra lépett Eligor nagy szerepet játszott abban, hogy az ország és seregei nem roppantak össze a kis híján végzetes XIII. zászlóháborúban. Csekély veszteségekkel vezette hadait a Selva biztonságot jelentő északi partjára, ahol heteken át, egészen az anuriai sárkánylovakok érkezéséig kitartott. Legfényesebb diadalait az ezt követő raveeni és harstede-i csatákban aratta. A háború végén Doran nagy hatalmú mágusai vitézsége jutalmául örökifjúvá tették, gondolván, mindig ilyen herceg kell Eren élére – bár a rituálé sikeréért Eligor nemzőképességével fizetett.

Mivel a varázslók is csak homályosan láthatnak a jövőbe, nem tudhatták, hogy a herceg egy jellemvonása még komoly galibákhoz vezet. Kalandor hajlama ugyanis Eligort gyakran arra indította, hogy országa minden gondját odahagyva maga vegyen részt olyan küldetésekben, amelyekre minden más uralkodó zsoldosokat fogad, vagy hűséges szolgáit küldi. Sűrű távollétei miatt hazájának politikai megítélése romlani kezdett szomszédai szemében, hiszen Erent mindig úgy ismerték, mint amely bármiféle helyzetben pillanatok alatt képes reagálni, és amire akár megnyugtató, akár fenyegetésképpen számítani lehet. Az ország egysége is veszélybe került, mert a gyeplő lazulásával mind több főúr kezdett kiskirályként viselkedni gyakorta ebül szerzett birtokán.

Eligor személye azonban hibái ellenére mindmáig népszerű országában, főként a kalandor lelkületű köznemesség körében; de a legendás tetteiről szóló történeteket Ynev legtávolabbi csücskeiben is szívesen hallgatják.

A honfoglaló irlavok körében még minden harcosnak szava volt a törzsfő előtt; ennek maradványa a nemesi gyűlés (*og derac*), melyet háromévente hívnak össze a főváros melletti páston. A nemesség ekkor kollektív hűségesküt tesz uralkodójának – így lehetséges, hogy az amúgy nem túl népes Eren hercegség uralkodója bírja a legtöbb nemes hűbéri esküjét Északon. A nemesség összes joga az *og deracban* mindössze annyi, hogy tiszteletteljesen előadhatja panaszait az ország igazgatásával kapcsolatban, az uralkodó pedig ünnepélyes fogadalmat tesz a gondok orvoslására – a kérdés ezzel újabb három évre el van felejtve. A gyűlés a törvénylátó napok szerepét is betölti: a herceg ilyenkor a tanácsadói által kiválasztott perekben személyesen mond ítéletet.

nemesi gyűléssel választotta meg a hercegi tanács tagjainak többségét. A Kék Herceg döntésének oka éppen a főnemességgel kialakult ellentétben keresendő, akik közül számosan neheztelnek rá hosszas távollétei és kegyencei miatt – Eligor ugyanis szívesen emelte egykori kalandozótársait magas tisztségekbe, például az ereni Hadiakadémia és a kancellária élére. Az elégedetlenkedők élén saját rokonai, a trónöröklésből kiszorult déd- és ükunokaöcsök állnak – maguk is országnagyok és vitéz lovagok. Erősen kérdéses, hogy Eligor kormányzásról alkotott elgondolása az országára váró újabb nagy próbatétel idején is hatékonyak bizonyul-e majd...

Megközelítőleg ötszáz nemesi család feje tartozik a várnagyok közé; kastélyaikban vagy azok környékén él a nekik hűséget fogadott vazallus családok többsége. Szűk hűszezere tehetjük a szerényebb udvarházakat birtokló nemesi famíliák számát, akik jövedelme csak arra elég, hogy

könnyebb fegyverzetű harcosként vonuljanak hadba. Így ők alkotják a méltán híres ereni lovasság zömét – általában lánccinggel, karddal, pajzzsal és kopjával rendelkeznek. A háborúk – a zsold és a zsákmány miatt – jó lehetőséget teremtenek számukra egy kis jövedelem-kiegészítésre, így aztán hűbéruruk hívó szavára sosem késnek táborba szállni.

Náluk is több birtoktalan nemes vallja Erent hazájának. Nagy számuk igen jellemző a helyi lovagi eszményekre, és abból a szokásból ered, hogy a hercegségben bármely, hűbértartóval rendelkező nemes bárkit lovaggá üthet hősiességéért. Ez egyet jelent a nemesítéssel, a kardviselés és a pergamenre rajzolt címerlevél kiváltságával. Jobb esetben hűbértartóval is jár, sokaknak azonban a kitüntető címmel kell megelégedniük. Az újdonsült kurtanemesek általában valamely gazdagabb uraság fegyveres kíséretébe lépnek, vagy a hercegi ármádiában próbálnak szerencsét, de külhonba is sokan szegődnek közülük zsoldoskatonának.

Eren útjait jó néhány különös alak járja, akik külhoni nagyurak, kereskedők vagy bankárok részére toboroznak zsoldosokat a helybeli közrendűek és kispapok közül. Megtalálhatók köztük kiöregedett rowoni zsoldosvezérek és jó útra tért dzsad rabszolga-kereskedők éppúgy, mint minden hájjal megkent tiadlani üzletemberek; de mindannyian könnyen felismerhetőek arról, hogy egy lélegzetvétellel annyi aranyat, asszonyt, birtokot, boldogságot és bőséget ígérnek a tétovázóknak, melynek előteremtésébe könnyen beleroppanna a hercegi udvarok bármelyike.

Jindros, a halovány bőrű vénember gyűrűinek foglatában és szavaiban egyaránt drágakövek sziporkáznak; nem is esik nehezére elbolondítani pár kalandvágyó kurtanemest és kóbor katonát egy tarini drágakőbánya őrizetének meséjével. Valójában azonban nem fegyverforgató karokra, hanem lelkekre van szüksége, melyeket aztán nyugodt szívvel áldozhat fel Kudduth démonúr színe előtt. A tarini halálszentélybe vezető úton azonban az újonnan felfogadott ereni zsoldosok némelyike gyanút fog a sokasodó különös jelenségek láttán...

A polgárok és a szabad közrendűek csaknem felerészben a főváros lakói. Az ereni polgárság

jelentős része külhoni – haonwelli vagy erigowi – eredetre vezetheti vissza családfáját. A városok lakói között találhatunk tiadlani ulukat, asziszokat és toroni származásúakat, de szép számban képviseltetik magukat a törpék is, elsősorban a nyugati bányavárosokban.

Az ereni parasztok a nemesség kényének-kedvének kiszolgáltatva élnek. Földjeikről csak akkor költözhetnek el, ha pénzben megváltják magukat. Ekkor rendszerint a városban telepednek meg, vagy falujukban keresnek maguknak más megélhetést. Mivel azonban a jobbágytelkek meglehetősen nagyok, a földek viszonylag jól teremnek, és az adók mérsékeltek, ritka az olyan esztendő, amikor a kényszer erre szorítja a földműveseket.

Vallás és kultúra

Eren védistene a pyarroni pantheon egykori főistene, Kyel, a Teremtés, a Pusztítás és a Sors ura. Egy ereni bármihez fogjon is, nem felejt el rövid fohászt intézni hozzá: „Kyel segedelmével!”. A hercegségben a Kétarcú jelképezi a hatalmat is, ő mindenek legfőbb hűbérura és döntőbírája. Kyel-pap áll az egyházmegyék és a legfontosabb bírói testület, a hercegi tábla élén, de a papok a grófi ítélőszékeken is segítik a kinevezett bíró munkáját. Az egyház jövedelmei kiterjedt birtokainak és az egyházi adónak köszönhetően igen jelentősek, azonban a felsőpapság életére sem jellemző a fényűzés. A befolyt jövedelmeket az egyház céljainak megfelelően használják fel: a hatalmat jelképező katedrálisok építése mellett mindig jut alamizsna a szegényeknek, betegágy és ápoló kéz a rászorulóknak. Mindezekon túl pedig Kyel egyháza soha nem késlekedik, ha háború idején az ország szolgálatába kell állítania javait.

Észak pyarronita egyházai nem követik az 1857-es lankonti bullát, így Kyel világi papjai sem élnek a déli papsághoz hasonló szigorú szabályok szerint. Többek között a nőtlenség sem kötelező számukra, bár kicsapongó életet nem folytathatnak. Rossz nyelvek szerint a házassági jognak köszönhető, hogy Kyel vallása északon ma is erejének

teljében pompázik, míg délen hanyatlásnak indult.

Az ulyan rendet, melynek tagjait közös nyelven Engedelmesekek néven emlegetik, az ereni Aldarech Kernego alapította P.sz. 2376-ban. Klastromaik főként az északi hercegségekben emelkednek, de néhány kolostorerődjüket Abasziszban, Anterában és a Yankari Pentádban is megtalálhatjuk.

Kyel legfanatikusabb harcos-szerzeteseiként tartják őket számon, ami nem kis szó. Rendházaik általában határvidékekre települtek és külső támadás esetén kéretlenül is azonnal felvonulnak az ország védelmére. Hétköznapjaikat szüntelen harci gyakorlatokkal töltik, elméleti tanulmányok helyett pedig kemény munkával tisztítják lelküket – a saját két kezükkel teremtenek elő mindent, amire szükségük van.

A Kétarcú Úrnak több szerzetesrendje is megtelepedett Erenben; kolostoraik a néptelen hegyekben, sűrű erdők mélyén nyújtanak lehetőséget az elvonult elmélkedésre. Némelyikük igen militáns szemléletű, és a Tharr vallása ellen vívott zászlóháborúk idején jött létre. A kolostorok és templomok vidéken iskolaként és hiteleshelyként működnek. Itt tanulnak a tehetségesebb parasztyerekek – felcseperedvén jó részük a kolostorok lakója lesz –, de itt jegyzik le, hitelesítik és őrzik a vidékiek – nemesek és nemtelenek – által kötött szerződéseket, végrendeleteket is.

Szintén nagy megbecsülésnek örvendenek Uwel paplovagjai, akiknek lovagvárai a nagyobb települések, grófi székhelyek közelében emelkednek. Pereken való részvételük és a bűnesetek felderítésében nyújtott szolgálataik mindenkinben tiszteletet ébresztenek a keménykötésű lovagok iránt, akik Erenben egyedülállóan szervezett formában

tevékenykednek. A P.sz. XXXV. század derekán a határok védelmére jött létre a Bosszú és Bátorság Testvériség, amely kezdetben csak a délnyugati határvidék nemeseit és közrendű harcosait fogta össze, hamarosan azonban a hercegség összes Uwel-rendháza csatlakozott hozzá. Ma a rend világi komturja közvetlen helyettese a paplovagok sorából kikerülő nagymesterének, akit Eren hercege elismert Uwel ereni érsekének, és ilyen minőségében tagja még a hercegi tanácsnak is.

Arel papjai és papnői már korántsem ilyen népszerűek, pedig úrnőjüket igencsak tisztelik országszerte. Mivel született bajkeverők, a katonai táboroktól eltekintve kevés helyen látják őket szívesen. Nyughatatlan természetük miatt gyakran gyűlik meg bajuk a helyi hatóságokkal, akik nem sokat törődnek azzal, ha egy papi személyt kell rendreutasítaniuk.

A többi istenség szolgálói és hívei sokkal kisebb számban képviseltetik magukat. A bő aratásért fohászoló parasztok Kyel mellett Ellanának is áldoznak, míg a városokban Dreina és Krad papjai rendelkeznek nagy hatalommal. Az Aranyúrnő jogtudósai és számvevői a főnemességet segítik, Krad papjai pedig itt működtetik levéltáraikat, könyvtáraikat és felsőbb stúdiumokat oktató iskoláikat. A Sötét Tréfák Urának érseke Raveen városából irányítja Északföldre dartonita egyházát, melyet eddig nemigen érintett a renegát Al Marem lovag és követőinek hitújító mozgalma. Ez a város az Északi Főinkvizitor székhelye is, akinek vezetésével fáradhatatlanul gyomlálják a pyarroni vallást a titokban tevékenykedő orwellánusoktól, fekete boszorkányoktól és a sötét, emberáldozó szektáktól. Az ereni bányavárosok törpe lakói saját isteneiket tisztelik, az itt élő emberek pedig gyakran Gilronhoz küldik fohászait, akinek kovácspapjai is szép számmal élnek errefelé.

Bár a hercegség saját kultúrájának csillogása kevésbé feltűnő a szomszédos Erigow árnyékában, az erenieknek nincsen oka a szégyenkezésre. Országuk a hűbéri értékrend bástyája, melynek minden lakóját áthatja a lovagi eszme. Büszkéek és becsvágyóak, a hőstetteknel csak becsületüket tartják előbbrevalónak – hazáját megcsaló vagy eláruló erenit csak elvéve ismer a történetírás. Kissé ódivatúan gondolkodnak, a távoli vidékekről beszivárgó társadalmi vagy erkölcsi újításokat tartózkodással szemlélik.

A főrangúak pártfogásának köszönhetően az erv költészet számos jelentős alkotása született meg ereni földön, például itteni dalmokok formázták lovagi énekké a honfoglaló irlavok történetét megörökítő Deratho-mondát. Az azonban tény, hogy bárdjaik hangvétele érdes kissé, és nem fogható az erigowi vagy haonwelli udvarokban forgolódo, klasszikus műveltségű lantosokéhoz. A festők, szobrászok vagy építészek megélhetését a főnemesek megrendeléseai biztosítják; számos értékes alkotás öregbíti a mesterek hírnevét, és emeli a várkastélyok fényét. A lovagi udvarok lakomái, mulatságai színpompás események, a lovagi tornák pedig igazi nemesembernek való látványosságok és erőpróbák – nem sokra tartják azt a nemest, aki nem hódol ennek az úri passzióknak.

Eren fővárosában számtalan lovagi tornát rendeznek évről-évre, akár a nevezetes évfordulók alkalmából, akár az országba látogató magasrangú személy tiszteletére, vagy valamilyen különleges esemény alkalmából. A legszínesebb látványosságot talán a nyári napforduló idején rendezett viadal kínálja, amelyen a dicsvágyó erigowi és dwoon lovagok is rendszeresen sorompóba állnak. A legnagyobb megmérettetésnek természetesen a kopjatörés számít, de részt lehet venni a többi hagyományos viadalformában: a különböző fegyverekkel vívott gyalogos harcban, a céllövészetben és az ügyességi játékokban is. A legtöbb nézőt az úgynevezett Csatajáték vonzza, amikor is az erv és dwoon lovagok seregei saját országuk zászlai alatt rontanak egymásnak.

Erenben már nem dívik az ősi szokás, mely szerint a győztes lovagot illeti a legyőzött lova és fegyverzete. A lovagi viadalmak győzteseinek a herceg és a játékok többi patrónusa ajánl fel jutalmakat: pompás harci méneket, díszes fegyvereket és lószerszámot, ékszereket és persze csengő aranyakat.

Említést kell tennünk e helyen a vadásatról is, hiszen ez szintén ünnepszámba megy Erenben. Egyes főúri vadászatok valóságos diadalmenettel érnek föl, és az ország nemességének színe-virága részt vesz rajtuk. A hajtóvadásattól a magányos lesállításig minden módját kedvelik a vadak lándzsavagy nyílvégre kerítésének – nem is igazi lovagvár

az, melynek nagytermében nincsen kiterítve néhány medvebőr.

Természetesen a lovagot nem csak életmódja különbözteti meg a közrendűtől, hanem megjelenése is. Az ereni nemesek a régi szokások szerint hosszúra eresztik a hajukat és idősebb korukban szakállt, de legalábbis bajuszt növesztenek méltóságuk jeleként. A helyi divat sok tekintetben az erigowi mintákat követi, de annak túlzásai és szeszélyei nélkül: az urak szűk nadrágot és gallér nélküli inget viselnek, ami fölé rövidebb kabát kerül. A nagypolgárok és nemesek hétköznapi viseletéhez prém- vagy bársonyszegélyű köpeny is tartozik, ami rendszerint földig ér, és a kabát vállrészénél gombok vagy brossok segítségével rögzül. Ünnepi viseletnek számít a bő, tölcserujjú köntös, amiből akár többet is egymás fölé vesznek. A fejfedők olyannyira változatosak, hogy lehetetlen általánosságban leírni őket: a kicsiny, kerek, a fej formáját követő sapkáktól a malomkerék nagyságú, széles karimájú kalapokig minden előfordulhat, talán egyet leszámítva: zsákszerű csuklyát nemesenszületett férfiú soha nem húzna a fejére. Akárcsak az Északi Hármak más országaiban, Erenben is a méltóságteljes színeket, így a mélykék, sötétkék vagy sötétzöldet kedvelik.

A karcsú és magas ereni dámák alakját légiesen könnyeddé varázsolják az egyenes szabású, egyrészes ruhák: alul bővebb, de a felsőtestre simuló öltözekeiket akár kihívónak is nevezhetnénk, ha a nyak- és vállrészük nem volna teljesen zárt. Ujjuk szűk szabású és nagyon hosszú, általában a kézfejet is takarja, s gazdagon díszítik hímzésekkel és rávarrott gyöngyökkel. Több alsószoknyát viselnek, amelyek – a férfiruhák ujjaihoz hasonlóan – hosszabbak a felsőruházatnál, ezért szegélyüknél igen gazdagon díszítettek. E ruhák sokszor egyszínű kék vagy zöld anyagból készülnek. A nemes hölgyek által is szívesen viselt palást nemcsak a vállakat, hanem részben a kebleket is takarja. Fejfedőként rámás fátylat, hajhálót vagy telente szorosan a fejre simuló, prémmel szegett csuklyát viselnek.

Erenben számos korai, igen értékes forrásmunkát őriznek; ezek közül a legismertebb a IX. században írott Ananea Erlavin, az Erv Őskrónika. A becses iratról nemrég több másolatot készítettek Krad buzgó szolgálói, ám az Ereni Egyetem könyvtárának egyik vén mecénása, Corian se Haldort szerint gyalázatos módon megváltoztatták az eredeti szöveget. A külön öreg lovagnak sokak szerint már akkor elment az esze, amikor először pénzt adott néhány dohos szagú kódexért, és még a legjóindulatúbbak is mosolyogva legyintenek a képtelen vád hallatán. A nemes azonban nem sokkal utóbb jobblétre szenderült, és az egyetem rektora, aki végrendeletének eleget téve áttanulmányozta az őskrónika papok által visszaadott eredeti példányát, javítások nyomait fedezte fel a pergamenlapokon. A tiszteletreméltó professzor fejében egymást kergetik a kérdések: ki az, aki esetleg emlékezhet az eredeti szövegre? Mi érdeke fűződhet a másolóknak egy ilyen tett elkövetéséhez? Természetes halállal halt-e meg Corian lovas? És legfőképpen: kihez forduljon segítségért?

Az ereni kardforgatók nem sokra becsülik az írott szót. A legtöbb nemes csak kényszerűségből sajátítja el a betűvetés művészetét, de ugyanígy vélekednek a többi tudományról is, és csak olyan mértékig merülnek bele tanulmányozásukba, amennyire ezt az illő udvari társalgás megkívánja. A polgárság soraiban sokkal nagyobb az írni-olvasni tudók aránya, igaz, ők gyakran nem is ereni születésűek. A tudományok területén egyértelműen a papságé a vezető szerep. Kyel papjai és szerzetesei oktatnak a falusi iskolákban, Krad szolgálói pedig a két nagy egyetemen. Ezek egyike, az Ereni Egyetem neves és sok külföldi által látogatott intézmény, bár talán többen ismerik a Hadiakadémia nevét.

Az ereni Hadiakadémia Észak legelismertebb hadművészeti iskolája, ahol sok híres hadvezér sajátította el a háború elméletét. 3128-ban alapította XII. (Kopjatörő) Eren herceg az ország fővárosában, és utódai számos kiváltsággal növelték tovább hatalmát és tekintélyét. Ma az országban hat helyen működik ilyen akadémia, bár a hadművészeti munkák gyűjtése és a parancsnokok okítása a fővárosra korlátozódik. A másik öt telep a hercegi várszervezethez hasonlóan csak a hercegi magánhadsereg kiképzőközpontja és állomáshelye, így az uralkodó katonái szükség esetén az ország bármely pontján azonnal mozgósíthatóak. A Hadiakadémia arkrektora (preargan) egyúttal a hercegi hadsereg fővezére, és ilyen minőségében részt vesz a tanácsuléseken is.

Városok és utak

Az ereniek nagy többsége falvakban él, ahol többnyire még őrzik az ősi irlav szálláshelyek építkezési szokásait: a hosszúkás, téglalap alakú kő- vagy téglaházak egy viszonylag tágas tér köré csoportosulnak, mely felé rövidebbik oldalukkal és bejáratukkal néznek. A házak mögött kisebb konyhakert és istállók, ólak találhatóak.

Az urbánusnak mondható települések száma csekély – főleg, ha a Quiron-tenger mellékével hasonlítjuk össze. Legnagyobb városaik kyr eredetűek, de mára a Hetedkorban alapítottak közül is nagyra nőtt néhány, mint például Masgar vagy Liestage. Olykor még az olyan kisebb városok is komoly kiváltságokkal rendelkeznek, melyek lakossága az ötezer főt sem haladja meg. Ezek általában vásárhelyek vagy átkelők, amelyek fontosságát inkább fekvésük adja, mint népességük vagy gazdasági erejük.

Még az építőanyagban és várépítészeti hagyományokban gazdag Erenben is csak a leggazdagabb – vagy legfenyegetettebb – települések rendelkeznek komoly falakkal, kőbástyákkal, erős kapukkal. A kisebb városokat három-négy láb magas kőfal vagy palánk óvja, a belső oldalán fából ácsolt gyilokjáróval és – gyakorta szintén fából készült – őrtornyokkal. A védelmi rendszert többnyire árokkal is kiegészítik. Általában pedig minden város rendelkezik egy vagy több komolyabban erődített épülettel, kerített

templommal vagy megerősített tanácsházzal, amely

A shuluri Kék Könyvtár mellett az ereni Hadiakadémia épületegyüttesében őrzik Északföldre legsokrétűbb, legrészletesebb hadtörténeti munkáit és tanulmányait. Számtalan térképvázlat és krónika segíti a tudásra vágyókat a régmúlt ütközeteinek elemzésében. Nem egy ritkaság is fellelhető itt, például részletes leírások Niare hadi szokásairól, valamint a hírhedt toroni Szürke Könyv, amiből a kyr hadviselésre vonatkozó ismeretek zöme származik. A Csonkatoronyban ezredévek kézfegyvereit – nem ritkán varázserővel felruházott tárgyakat – gyűjtötték össze. Az akadémia termei mágikus védelem alatt állnak, és különös figyelemmel vigyázzák a Káoszkor tébolyának emlékeit hordozó eszközöket. A Csonkatoronyba csak az arkrektor engedélyével lehet belépni, de mindig akadnak olyan bolondok, akik a lehetetlent megkísérelve megpróbálnak ellopni valamit a régiségtárból. Legutóbb aszisz kalandorok kerültek a toronyörök kezére, akik egy ryeki shradd csatavértjével akartak távozni. Állítólag maga a páncél okozta vesztüket, mert nem találta őket méltónak arra, hogy kezükkel illessék. Ha máshogy dönt, mára talán kárhozatba ránthatta volna a tolvajokat megbízó toroniki hercegkapitányt...

ostrom esetén akár hosszabb ideig képes kitartani.

Eren – A hercegség fővárosa és százezer fős lakosságával az erv országok ötödik legnagyobb települése az ország szívében, a Vente folyó völgyét szegélyező lankás dombokra épült. A hatodikori alapítású város P.sz. 546-tól az Erv Királyság fővárosa; ekkorra datálható új neve is, amelyet a hasonló hangzású kyr név helyett kapott.

Eren hercegség székvárosáról kapta a nevét, amelyet viszont Deratho vezér legidősebb fia után kereszteltek el a honfoglaló irlavok. Az ervek körében ma is elterjedt férfinév jelentése: 'erős'.

Nevéhez híven a város kemény dió bármilyen ostromló seregnek, mivel védelméről háromszoros

falgyűrű gondoskodik. A legbelső fal a folyó fölé emelkedő dombon épült Danner kerületet, a város eredeti magját határolja. Ez egyben a vidék legmagasabb pontja is, így a keleti peremén épült hercegi palota bástya- és toronyegyüttese uralja a környező negyedek látképét. A Danner ad helyet az ereni Felső Lovagrend Házának és Kyel érseki palotájának is – valamennyi önálló erődítménynek tűnhet az amúgy is bevehetetlen várnegyedben. Nem véletlen, hogy ez a rész állta legtovább a VI. zászlóháborúban a toroniak ostromát.

Eren Óvárosa éjjel-nappal visszahangzik a lármától: a hömpölygő tömegben urak és szolgák, mesterek és kontárok, papok és tolvajok igyekeznek dolgukra a szűk utcákon. A füttyök, szitkok és üdvözlések zsvajában messze hallatszik a portékáikat dicsérő iparosok szava; közülük is leginkább Molteré, a cserzővargáé, akit egyszerűen csak Toroknak neveznek a helybeliek. Ő pedig igyekszik rászolgálni e névre nemcsak a mindennapos munka során – legyen szó vevőcsalogatásról, alkuról, vagy épp a segédei buzdításáról – de akkor is, amikor a Balog Achain kocsmájában elé tett söröket kell eltüntetnie. Torok egyébként gyakorta ad hangot azon meggyőződésének, miszerint ha Achain olcsóbban adná a sörét, ő bizony abban áztatná a bőröket...

Az elmúlt napokban azonban nem múlatja az időt ilyesféle tréfákkal. Komoly arccal, felelőssége tudatában üríti sorra a korsókat, és mikor új körért legyint, a kocsmá törzsközönsége büszkén bólogatva követi a leendő bajnok mozdulatát. Hiszen ez az elszánt felkészülés biztos meghozza gyümölcsét, és az udvari ork testőrök, északi tengerészek meg korg kalandorok úgyszólván megszágyenyülten kullognak majd haza a legendás hörpintőverseny fejszaggató másnapján!

Hasonlóan ősi a Vente túlsópartján elterülő Óváros, melyet a régi dawai romok elhordott köveiből építettek az itt megtelepedő ervek. A Danner utcáinak komor és mereven

méltóságteljes hangulatát itt lázas nyüzsgés váltja fel: árusok és vízhordók tülekednek a magas téglaházak árnyékába borult utcákon, állatokat terelnek a kövezett rakpartokon. Ezt a negyedet három köhíd köti össze a Vente jobb partján, a Dannor alatt meghúzódó Preenna kerülettel, melynek fala a város II. évezredben elfoglalt területét jelzi. A jómódú polgárok és nemesek lakta Preenna a szellemi és vallási élet központja: itt található Kyel legnagyobb északi katedrális, valamint a 2642-ben Kradpapak által alapított Ereni Egyetem. A domboldalra felfutó utcák nemesi palotáit díszkertek és gyümölcsösök övezik.

A valamennyi erv államban ismert szabadvárosi kiváltság a nemesekhez, bizonyos tekintetben a grófokhoz hasonló jogokkal ruházta fel e közösségeket. Szabad kezet kapnak belügyeik intézésére, saját földbirtokokkal rendelkeznek, városi őrseget állítanak ki, és jogot szolgáltatnak. Ezek a kiváltságok azonban mindig a város egészét illetik meg, nem pedig egyetlen személyt – így egy szabadvárosnak sosincs teljhatalmú kormányzója, legfeljebb a városi tanács által kordában tartott polgármestere.

A polgármester azonban néha önállósítja magát, mint ahogy az Anklam városában is megtörtént, ahol a méltóságos ennasaraon nemrégiben saját vejének adta árendába az összes városi legelőt, menyét nevezte ki piacbírónak, sőt azt is fejébe vette, hogy adót fog kivetni a város Dreina-templomára. A városi tanácsosok közül egyedül az Aranyúrnő papja emeli föl szavát a terv ellen; a többiek láthatóan nehéz szívvel színlelik a közönyt, míg a polgármester elégedetten mosolyog...

Az Újváros külső falának építését a XII. zászlóháború után határozta el VIII. (Falhúzó) Migan – akinek ezen kívül nevéhez köthető még a két nyugati nagy hágó erőrendszerének kiépítése –, és a 3480-as évek elejére készült el teljesen. A

kis házakkal zsúfolt Külsővölgy és az Újváros a céhes kézművesek és kiskereskedők otthona, de a kellemesebb fekvésű részein megtalálhatók a patríciusok palotái is. A déli falnál elterülő tágas Kardmező az Erenben olyannyira kedvelt katonai játékok színhelye, a nagy pompával megtartott diadalmenetek utolsó állomása.

Az erődített város természetesen nemcsak hatalmi központ, hanem gazdasági csomópont is: számtalan kereskedőháznak, bankháznak, kézműves céhnek ad otthont. Fontos kereskedelmi utak találkozópontra: itt egyesül a Déli és a Nyugati Út, hogy Haonwell felé haladjon tovább.

Noha Eren szabadváros, a városi tanács fennhatósága csak a Külsővölgyre és az Újvárosra terjed ki. A Dannor és a Preenna a herceg saját birtokának számít, ügyeiket az udvarbíró intézi.

Raveen – Több mint negyvenezer lakosú, kyr eredetű település. Erre azonban manapság már semmi sem utal, mivel minden épülete a későbbi időkből származik. Nevének jelentését valószínűleg az erv raew – 'átkelőhely', 'gázló', és az enna – 'város' szavakban kereshetjük. A város hajdan Haonwellhez tartozott, és a 902-ben kötött békeszerződés értelmében került az ereni korona birtokába. Ekkoriban egy grófság meglehetősen jelentéktelen székhelye volt, mára azonban igazán nagyvárossá nőtte ki magát a 2441-ben szabadvárosi rangot nyert település, mely a Selva északi partján épült az ereni viszonyokhoz képest meglehetősen sík vidéken. A folyó itt már igen széles, helyenként a háromszáz lábat is eléri. Raveennél ágakra szakad, és három szigetet alkot, amelyeket kisebb hidak kötnek egymáshoz és két nagyobb a szárazföldre.

A település fontos kereskedelmi utak csomópontja: itt fut össze a Mithrill, valamint a korábban egyesült Déli és Nyugati Út, hogy tovább haladjon kelet, a százötven mérföldre található Haonwell felé. Kereskedelmének jelentős részét a folyami hajózás révén bonyolítja le; országszerte híres az imént említett szigeteken található Háromsziget Piac.

A pezsgő életet más, komorabb nevezetességei ellensúlyozzák: Raveen az északi Darton-egyház legnagyobb központja, az Északi Főinkvizitor székhelye, és a VI. zászlóháború óta az ereni hercegek temetkezési helye. Ekkoriban egyébként rövid ideig az ország fővárosa volt. Az ereni embervadászoknak is jelentős központja – róluk

pedig kimondva-kimondatlanul mindenki tudja, hogy elsősorban azokra a gyanús alakokra fordítják figyelmüket, akik a kalmárnép közé vegyülve próbálnak bejutni az országba.

Masgar – A hercegség harmadik legjelentősebb városát Erentől négyszáz mérföld utat megtéve érhetjük el, az ország északnyugati csücskében. Masgar a Thevlin folyó völgyében fekszik, amely itt, forrásától alig ötven mérföldnyire még csak széles hegyipatak. A város nevének eredete az erv masgard – 'egerészölyv' szóban keresendő. Masgar 2103-ban került a masgarita lovagrend birtokába III. Lohalor herceg nagylelkű adományaként. VIII. (Szófukar) Eren azonban elvette tőlük, amikor 2598-ban szabadvárosi ranggal jutalmazta a kereskedelmileg egyre fontosabbá váló Masgart. Kárpótlásként a lovagok megkapták a

Bár a város hírnevét leginkább a fölötté komorló, titkoktól terhes várnak köszönheti szerte Északon, a hercegségben talán többen ismerik bútorkészítő műhelyeit és sörfőzdéit. Masgar a nyugatról, Tarin felől érkező karavánok találkozóhelye, de erre vezet a gianagi marhapásztorok útja is.

Eren nem véletlenül kapta a „várak hercegsége” nevet, hiszen az országban közel nyolcszáz ilyen erősség található. Majd minden várhoz tartozik néhány véres legenda, amely letűnt idők harcairól vagy családi viszályairól mesél. Számos erődítmény évtizedek óta elhagyatottan romladozik, és csak a környékbeli nép rémmeséinek szülöttei népesítik be termeiket.

Az ervek várai – és ez valamennyi hercegségre igaz – általában szabálytalan alaprajzú, hegytetőre épült, annak alakját követő erődítmények. Falaik magasak, de viszonylag vékonyak; helyenként a fal síkjából kiugró kör vagy négyszög alapú bástyákkal növelik erejüket. Központi helyet foglal el bennük az öregtorony, ez a nagy alapterületű, többszintes építmény, amely tulajdonképpen a vár magja, és hagyományosan a várúr lakhelye.

A legtöbb nemesnek azonban nincs efféle várkastélya, és a jóval szerényebb udvarházak egyikével kénytelen beérni. Ezek rendszerint a falvak közelében, valamilyen magaslati ponton emelkednek. Egyetlen nagy, gyakran többemeletes lakóépületből állnak, mely egyaránt hajlékul szolgál az uraknak és a cselédségnek. Legfontosabb helyiségük a nagyterem, a mindennapi élet, szórakozás és munka színtere. Az udvaron az istálló mellett számos gazdasági épület kap helyet, és mindezeket valamilyen kőfal is övezi, olykor tornyokkal és megerősített kapuval.

A földesurak kezén lévő várkastélyok mellett számos jól kiépített hercegi várat is találhatunk, főleg a határvidéken. Eren végvárrendszere mélységében háromszorosan tagolt erődvonal, amely a szövetséges országok felé valamivel gyengébb, a délnyugati végeken azonban szinte áttörhetetlen.

A hercegség nagyforgalmú, biztonságosnak mondható kereskedelmi útjain mindenképpen –

A masgarita lovagrend bevallottan azon fáradozik, hogy minél több, a Káoszkorra és az azt megelőző századokra vonatkozó tekerest és bűbajos holmit gyűjtsön össze. A fekete ölyves címert viselő rendtagok nincsenek sokan, és ügyelnek rá, hogy titokzatosság lengje körül személyüket. A közhiedelem szerint veszedelmes tudás rejlik a város felett őrködő Ölyvfészek falai között, ahol különös praktikák folynak. A vár minden bizonyosan mágikus gócponton épült, bár kívülállók az utóbbi időben nem kaptak lehetőséget arra, hogy erről meggyőződjenek. Bármilyen legyen is a magyarázat, a rend és nagymesterei maradéktalanul élvezik Eligor herceg bizalmát. Sokan vannak, akik szívesen rátennék a kezüket a falak közt lapuló tudásra: a Kyriát visszasíró toroni nemesek, hataloméhes varázstudók, különönc gyűjtők és egyéb örültek. Olykor még az is előfordul, hogy maga a lovagrend gyűjteményének egyes darabjai – sötét ereklyék, szerafista paktumok tekercei és öntudatra ébredt grimóriumok próbálnak megszabadulni börtönükből. Mindezen kísérletek azonban kudarcra ítéltetnek, míg a rend tagjainak eltökéltsége és összetartása meg nem roppan.

Lirian se Yontars, a nagymester asszonya azonban mintha épp ezen munkálkodna...

város teljes adóját, és máig nagy befolyással bírnak az ennaes conasella, a városi tanács fölött.

de jó eséllyel még az eldugottabb helyeken is – egy napi járóföldön belül található egy falut vagy legalább egy útmenti fogadót.

Gazdaság

Bár kiterjedt kereskedelmi kapcsolatokkal rendelkezik, Eren hercegség jórészt önellátó. A hegyvidék ércekben gazdag; nagy mennyiségben bányásznak aranyat, vasat és rezet. Az Engerdom kimeríthetetlen sóbányái komoly értéket jelentenek a tengerrel nem rendelkező országban: a hercegi pecséttel ellátott kőso tömbjei egészen a Fendor-tengerig

Erenben a föld méhének minden gazdagsága a herceget illeti, aki azonban az egyes bányák jogait többnyire valamelyik városra vagy kereskedőházra ruházza. Ezzel a kincstár ugyan elesik a haszon egy részétől, ám cserébe megszabadul a bányák kezelésével járó gondoktól és költségektől éppúgy, mint a kereskedelmi kockázatoktól. A föld mélye azonban nem csak érceket és drágaköveket rejt, de elfeledett romokat, ősi tárgyakat és értékes kincseket is. Mindezen javak összegyűjtésére a masgarita lovagrend jogosult és köteles, amely ebből hol hatalmas bevételre tesz szert, hol jó néhány bátor tagját veszíti el egy-egy felfedezés következményeként. Ezek azonban viszonylag ritkák; az emberek hol mohóságuk, hol félelmük miatt nem szólnak az ölyvcímeres lovagoknak, legyen szó akár egy eke által kifordított aranyérméről, akár egy tó lecsapolásakor feltűnő romvárosról. Utóbbi egyébként Migan se Harthonnel, a daroveeni gróf birtokán bukkant fel alig egy hónappal ezelőtt, és az ekoss a legteljesebb titoktartás mellett, külhonban fogadott zsoldosok segítségével akarja felderíttetni a baljósan komorló épületeket...

elfogadott csereeszközök a nyugati barbár népek között. A bányászat jelentőségét mutatja, hogy a hercegségben több, szinte kizárólag ebből élő település is elnyerte a szabadvárosi rangot. Követ és faanyagot szintén bőséggel termelnek Erenben, de a hegyvidéki erdők vadállatainak prémje is jól értékesíthető – némelyik örgrófság egyenesen ezzel fizeti meg adóját.

A lankásabb területek alkalmasak a gyümölcsstermesztésre; a déli hegyoldalak még többé-kevésbé iható bort is adnak, ám az éghajlat már hűvös a minőségi borászathoz. A dombvidékek legelői ridegen tartott nagy marhacsordáknak, dúsgyapjú birkanyájaknak és méneseknek nyújtanak otthont. Az ereniek jóhírű lófajtáikat gyakran keresztezik ilanori telivérekkel. Hála a nemesség kiölhetetlen vadászszenvédélyének, szerte Északon elismerik az ereni vadászmesterek által tenyésztett kopók és betanított sólymok képességeit. A külhoni nemesek gazdagságukat fitogtatják az innen származó remek állatokkal, és ha tehetik, erenit fogadnak föl vadászataik lebonyolítására is.

A folyó völgyekben elsősorban a hideget jól tűrő árpát és rozstot termesztnek, míg a domboldalok gyengébb talajába burgonyát ültetnek. Bár a szántók hasznából éppenséggel meg lehet élni, meggazdagodni keveseknek sikerül belőle. Ez különösen igaz a kisbirtokos nemesekre, akik ha folytatni akarják tetemes kiadásokkal járó életmódjukat, gyakran a kereskedők és a bankházak adósaivá válnak, vagy – ha ezt el akarják kerülni – nemeshez méltatlanul maguk is kalmárkodni kezdenek.

Az ereni kézművesek minden városban céhekbe tömörülnek; ezek regulái a múltban több északi országban bizonyultak mintaadónak. A mesterek keze alól kikerülő használati tárgyak és szerszámok egyszerűek, jól használhatóak és mentesek minden fölösleges cifraságtól. A tartós bőrcsizmák, nadrágok, prémmel szegett köntösök külhonban éppolyan keresettek, mint a minőségi fegyverek, kardok és páncélok, de a hercegség lakóinak fa- és kőfaragó művészete is elismertségnek örvend.

Az ország adottságai lehetővé teszik, hogy lakói csaknem minden létfontosságú terméket saját hazájukból szerezzenek be. Ezt a hercegi politika is segíti, amely kiváltságokban részesíti a

kereskedőket, és támogatja a külhoniak letelepedését, több évre szóló adókedvezményeket nyújtva az érkezőknek. Minthogy az ereni nem kalmárfajta, meglehetősen sok haonwelli, erigowi, aszisz és törpe kereskedő nyit itt lerakatot; utóbbiak vezető szerephez jutottak a bankügyletekben.

Erenből elsősorban nyersanyagok (ércek, fa, prémek, bőr, gyapjú), fegyverek, élőállatok és mezőgazdasági termékek jutnak el külhonba, míg az országba számos luxuscikk, ritka fűszerszám, mesterien megmunkált használati és dísz tárgy kerül ilyen módon. Tarinból ritka ércek, drágakövek és ásványok érkeznek, néha nyersanyag formájában, de gyakrabban magukon viselve a törpe kovácsok, ötvösök és csiszolómesterek keze nyomát. Az ereniek cserébe szövetekkel és élelmiszerekkel fizetnek, amelyek a tárnák mélyén nagy kincsnek számítanak.

A Távol-Nyugat népeivel a Zara- és a Gattorhágón átvezető útvonalak teremtenek összeköttetést; ezeken át olykor prémekkel, mézzel, bellendari bíborfestékkel és kahrei játékszerekkel megrakott szekerek érkeznek a hercegségbe.

Eren az Északi Hármak másik két tagjával is kiterjedt kereskedelmet folytat; ezekbe az országokba főleg Eligor földjéről kerülnek gabonafélék és más élelmiszerek. Gianagból sajt és élőállat jut Erenbe, Haonwellből pedig az ott készült kézműipari termékek – mint a híres haonwelli tükrök vagy a bársonyszövet –, és a Keleti Út, azaz Tiadlan minden kincse. Erenben az Erigowi-síkságon termelt búzából örölt fehérkenyér kerül az urak asztalára, akik egyébként is a keleti szomszédállam luxuscikkeinek lelkes vásárlói. Az erigowiak pedig jó hasznát veszik az ereni fának, prémeknek meg a Traidlan-hegység érceinek és ékköveinek.

Tudnivalók

Az erv államok közül közmondásosan Eren a legharciasabb – amennyiben valaki keménykötésű harcosokat akar felbérelni, a legjobb helyen jár, ha a hercegség délnyugati határvidékén néz körül. Az ereniek a többi ervhez hasonlóan szívélyes és vendégszerető népek. Ám nem árt szokásaikat alaposan megismernünk, és társaságukban alaposan megválogatni szavainkat, mert igen könnyen dühbe gurulnak, és fegyvert rántanak, ha vélt vagy valós sérelem éri őket. Mindjárt változik a helyzet, ha az erv nyelv és az ország szokásainak elmélyült

ismeretéről teszünk tanúbizonyságot: a gyanakvással fogadott idegenből egyszerűen kedves vendég lesz. Mindezekről függetlenül az elfeket és a vadorkokat sosem látják szívesen

A Gro-Ugont uraló Vérivók törzsének feje, Szaggató Rakhul egy vénséges vén sámánt, valamint két tanítványát küldi Eligor udvarába, hogy hódolatáról és tiszteletéről biztosítsa Eren hercegét, illetőleg visszakérje tőle a XIII. zászlóháború viharában hozzákerült szent csatabárdot – graer dwaghult –, a megállapodás szerinti számú ereni rabszolga életéért és szabadságáért cserébe. A bölcsességéről közismert orknak és társainak védelmét a törzsfő külhoni kalandozókra bízta, okkal tartva attól, hogy az Északi Szövetség államaiban nem diplomatának, hanem elpusztítandó szörnyetegnek fogják őket tekinteni.

A testőrök nyitva tartják a szemüket, de bölcsen hallgatnak, mikor észreveszik, hogy az egyik tanítvány pusztá érintésétől elrozsdállnak a fémtárgyak. Eren földjére lépve azonban a sámán rövid kitérőre ad utasítást egy mindenki által elkerült, baljóslatú erdő felé...

errefelé.

Mindegyik erv országra igaz, hogy nem árt legalább néhány alapvető kifejezést elsajátítani nyelvükön, és ezt minél többször alkalmazni. Sokkal nagyobb hatása van annak, ha valaki érthető erv nyelven, a Kétarcú Úr nevében kér bebocsátást és éjszakai szállást, mintha csörgő aranyakkal teli erszényét lóbálná a háziak orra előtt közös, vagy ne adj' Kyel toroni nyelvet használva. Az erveket a sok kalmár látványa hozzászoktatta ugyan a külhoniakhoz, és egyként békével járhatnak-kelhetnek itt asziszok és dwoonok; ám az idegen nyelven beszélők irányában mindmáig nem vetközték le bizalmatlanságukat. A külhoniakat egységesen tiessernek nevezik, aminek jelentése meglehetősen elítélő: 'érthetetlen beszédű'.

Az e vidékre készülő kereskedők és utazók, ha nem beszélik az ervet, jól teszik, ha beszereznek egyet a szerte Északon közkézen forgó glosszáriumokból. Ezek ugyan nem nevezhetők tudományos műgonddal megszerkesztett szótáraknak, ám igen hasznos segítséget jelentenek. Olyan szavakat és mondatokat tartalmaznak, amelyek megkönnyítik a szállás- vagy élelemkérést, és lehetőséget adnak az ismerkedésre. Például Erro, e quille trenken! – „Uram, inni szeretnék!” vagy Fonna weliher lantskeff sindes-tay? – „Melyik országból jöttél?”.

Az erenieket sokan tartják barbár és bárdolatlan embereknek, aminek lehet némi alapja. Bár az udvari nemesek, papok vagy a nagypolgárok műveltsége vetekszik az erigowiakéval, szokásaik gyakran keltenek viszolygást vagy megbotránkozást a külhoniakban. Ugyanakkor az ereniek – ahogy minden más nép – a maguk szokásait vélik a legtökéletesebbnek. Megvetik a finomkodó, elpuhult embereket, és azokat, akik nem követik az általuk tisztelt lovagi eszméket. A vagyonszerzésnél általában többre tartják a becsületet és a hűséget, és

azt is vallják, hogy a sok tudománytól még fikarcnyival sem lett jobb ember senki. Értékesnek tartott tulajdonságaikra már szinte a gőgösségig menően büszkék, ami számos más kultúra gyermekében kelthet ellenérzést.

Erenben kevés veszély leselkedik a vándorra: a várurak poroslói és a hercegi biztosok vasszigorral ügyelnek a rend fenntartására. Útonállókkal nem, inkább csak hatósági önkénnyel lehet találkozni – igaz, ez is csak a határvidéken fordul elő, ahol a hercegi akaratnak kisebb a súlya. Az árak semmilyen tekintetben nem kiugróak.

Szerző: Szürkecsuklyás Testvériség
Forrás: Szürkecsuklyás.hu
Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk a Szürkecsuklyás Testvériség honlapján megjelent Északföldre című kiegészítő része. A cikk szerepel Az Északi Szövetség című világleíró kiegészítőben, apró kiegészítéssel.